

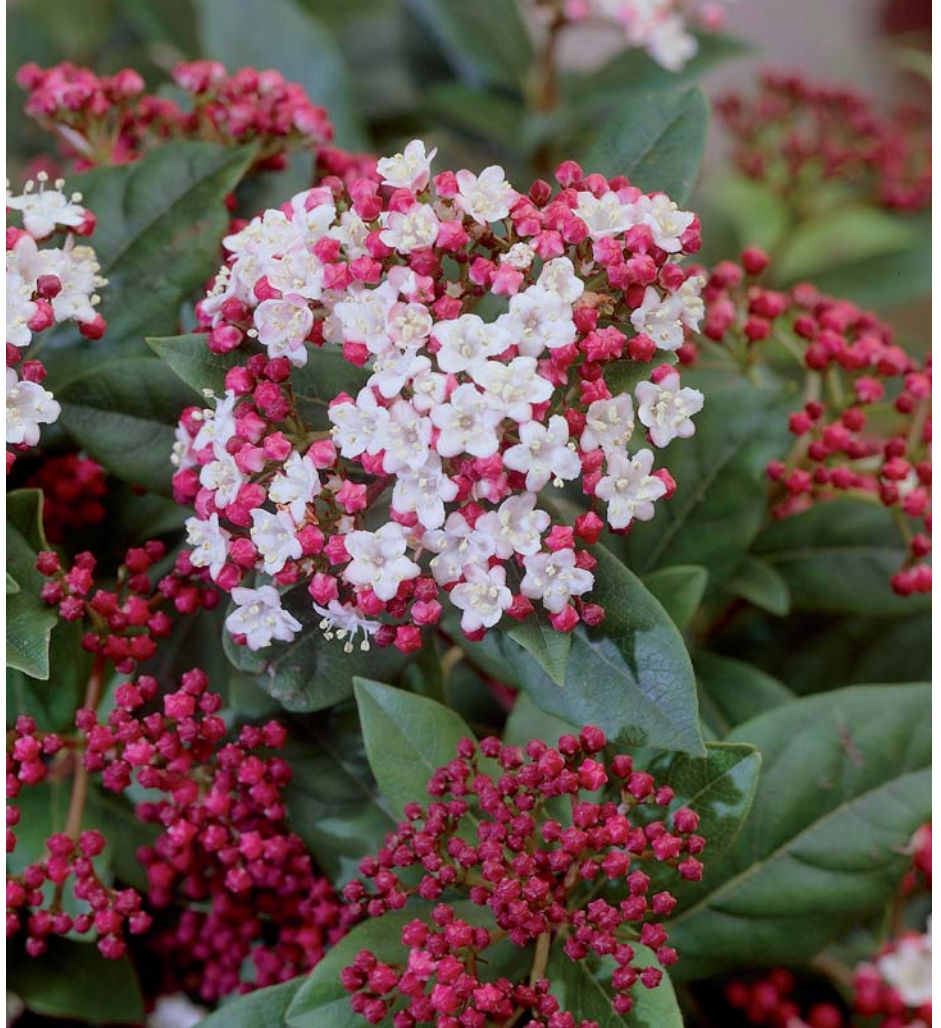
Al vele jaren is *Viburnum tinus* een populaire plant. Met zijn wintergroene blad en bloei gedurende de koudste maanden is het de perfecte plant om de vaak kale wintertuin mee op te kleuren. Extra is de goede gezondheid en beperkte groei-kracht.

Tekst: Emiel van den Berg
Foto: www.visionspictures.com

Het uitgebreide geslacht *Viburnum* -circa tweehonderd soorten en zeker zo veel cultivars - kent een grote diversiteit. Zowel bladverliezend en bladhoudend komen voor en qua omvang zijn er soorten van maximaal een halve meter tot soorten die boven de 3 meter groeien. Wie de juiste mix samenstelt, kan ruim een half jaar bloem in de tuin hebben met als extra de rode, roze, gele, witte, blauwe of zwarte bessen die bij veel soorten en cultivars in herfst en winter verschijnen. Kortom; in elke tuin is wat met *Viburnum* te doen. *Viburnum* maakt deel uit van de familie van Caprifoliaceae, de kamperfoelie-achtigen. Bekende bladverliezende soorten zijn de winterbloeiers *V. bodnantense* en *V. farreri*, de Japanse sneeuwbal *V. plicatum*, de Gelderse roos *V. opulus* en de gewone sneeuwbal *V. opulus* 'Roseum'. Ook binnen de groep bladhouders is veel variatie. *V. rhytidophyllum*, *V. davidii* en *V. burkwoodii* zijn bekende voorbeelden. Echter, niet elke soort is even overtuigend bladhoudend - veel planten blijven tijdens een zachte winter aanmerkelijk mooier dan wanneer er sprake is van een 'elfstedenwinter' - zodat sommige soorten ook wel halfwintergroen worden genoemd. Wie de bladhouders echter een beschutte standplaats geeft, merkt dat veel soorten heel wat koude kunnen trotseren. De geslachtsnaam *Viburnum* zou een verbastering zijn van het Latijnse woord 'viere' wat buigen betekent en verwijst naar de buigzame takken van onder andere *V. tinus*. Deze takken gebruikte men vroeger veel voor vlechtwerk.

POPULAIR

De meest bekende wintergroene *Viburnum* is zonder meer *V. tinus* met zijn diverse cultivars. Sinds halverwege de jaren negentig kent de heester een enorme populariteit en is hij in zeer veel tuinen te vinden. Rekende men *V. tinus* eerst nog tot de kuitplanten, inmiddels kan er gesproken worden van een perfecte tuinheester die - ondanks dat de plant de meeste koude

Viburnum tinus Gwenllian

Viburnum tinus blijft populair

winters min of meer probleemloos trotseert - bij voorkeur een standplaats krijgt waar de koude oostenwind geen toegang heeft. Het groeitempo van *V. tinus* is matig en een hoogte van 2 tot 3 twee meter is het maximum. Die hoogte hangt overigens vooral af van de gebruikte cultivar. Het blad is glanzend donkergroen, smal-eivormig en circa acht centimeter groot. Er zijn slechts twee bontbladige cultivars, te weten 'Bewley's Variegated' en 'Variegatum'. Beide met groen blad en roomwitte randen waarbij de bladeren van 'Variegatum' veel regelmatig van vorm zijn. Grootste voordeel van *V. tinus* is dat de struik al in de nazomer decoratieve bruinrode bloemknoppen maakt. Deze bloemknoppen sieren de plant gedurende de hele winter en zijn de temperaturen zacht dan openen de eerste bloemen zich al in december. De bloei kan dan door gaan tot in april maar staat stil op momenten dat het kwik onder nul daalt. Gedurende de lange bloeiperiode blijven zich nog bloemknoppen ontwikkelen zodat een struik vaak zowel bloemen als bloemknoppen toont. Pas ergens in het voorjaar zijn alle bloemen open en eenmaal uitgebloeid is het met de sierwaarde gedaan. Na de bloei verschijnen wel

nog donkerblauwe bessen die de plant enige tijd sieren. Snoei bij *V. tinus* is goed mogelijk en gebeurt bij voorkeur in juni wanneer de plant is uitgebloeid. Enige correctiesnoei in september is mogelijk maar daarna kan dat niet meer omdat de plant vanaf september begint met het vormen van bloemknoppen.

CULTIVARS

Ondanks dat de soort veruit het meest wordt gekweekt kent *V. tinus* naast de eerder beschreven bontbladige cultivars nog tal van andere variëteiten. 'Eve Price' bloeit met lichtroze bloemen en groeit bossiger en minder hoog dan de soort. Ook 'Gwenllian' heeft een compactere groeiwijze tot circa 1,5 meter. Bij deze rijkbloeiende cultivar vallen vooral de donkerroze bloemknoppen op. 'Anvi' (syn. SPIRIT) heeft een regelmatige habitus met relatief grote bloemtuilen. Extra is dat die bloemtuilen bij 'Anvi' niet alleen aan de top van de takken maar ook juist langs de takken verschijnen. Vandaar dat 'Anvi' erg geliefd is bij bloemschikkers. De weinig voorkomende 'French White' bloeit met helderwitte bloemen en 'Purpureum' tot slot heeft blad met een bruinrode gloed.